

אור ליום כ"ד אייר ט"ל למטמונים יודה"ל של הרה"ק מהרא"צ מקאמאראנא זי"ע
שנת העל"ה רפוא"ה שלמ"ה (עה"ת) לפ"ק.

שלום וברכה וכט"ס לידידי הרב מוה"ר ... שליט"א מח"ס

הנני לאשר בזה קבלת קונטרסו שנשלח אלי לבקשתו, ועברתי על דבריו בעיון רב, והיות והבחנתי שבין השאר התייחס גם למכתבי שהתפרסם לפני כחודש ימים, והיות ואותו מכתב היה מכתב אישי שהתמקד במה שנצרך לאותו אדם באופן פרטי, ולא היה בו כוונה להקיף את כל פרטי הצדדים שיש במחלה הזאת, ולכן חסר ממנו הרבה דברים שאחרי שהתפרסם נשאלתי עליהם, ומכיון שגם בקונטרסו עולים אותם נקודות, ולכן מצאתי בו בקעה להתגדר בה, ולענות גם בקול לו קול אליו, ודרכו יתורצו גם כל מה שנשאלתי מאז ועד היום ולא עניתי בצורה מקיפה ומסודרת.

פיקוח נפש

הנה יסוד כל הקונטרס בנוי על זה שהמחלה הוא פיקוח נפש, ובספק פיקוח נפש צריך להחמיר, ואין הולכים בפיקוח נפש אחרי הרוב וכו', הנה דבר ראשון צריך לברר מי קובע מהו פיקוח נפש? לפי המבואר בשו"ע הן בהלכות שבת והן בהלכות יום הכיפורים, מי שקובע על גדר פיקוח נפש, זה הרופא המומחה, ואילו ההנהגה של הפרט או הכלל בפיקוח נפש או אפילו בספקו, זה השו"ע ולא הרופא, וכפי שבעצמו כתב, והנה בטרם אכנס לפרטי המציאות במחלה זו אקדים כמה יסודות בהלכה, ומשם אעבור למציאות.

תשובה חלק ההלכתי: בשו"ע אר"ח סי' תר"ח סעיף ו' כתב המחבר וז"ל: **אם הרופא אומר שאינו מכיר את החלי, הרי הוא כאדם דעלמא ואין דבריו מעלין ולא מורידין. עכ"ל**,

בשו"ת מאמר מרדכי לרמ"ז איטינגא סי' סז כותב לגבי תענית ט"ב בשנת תר"ח שגם אז שלט החולירע וז"ל: והנה לא נעלם מעיני כבודו דברי המ"א סי' תר"א ס"ק ב' דהאידינא אין מתענין כלל בשעת הדבר דמנוסה הוא כשאינו אוכל ושותה קולט ח"ו שינוי האויר ע"ש, וכ"כ הא"ר ואחרונים, אמנם **אם לסמוך על הרופאים בזה אשר יאמרו כי החולי הזה הוא דבר התלוי באויר או לא, הנה מי יודע אם חכמת הרפואה שלמדו הוא הנותן להם תודע כי חולי זה בא משינוי האויר או אולי אין זה מכללי החכמה, כי אם הם אשר בדו להם מלבם דבר חדש בזה שבא במקרה שהוא משינוי האויר, ומה גם להאמין להם בעתים הללו אשר בעוה"ר פקו פלילים ונקל בעיניהם להטעות את ישראל ולהכשילם באיסורין.**

[זהו המשך לשון המאמר מרדכי] והנה מצאתי הדבר מפורש בשו"ת כנסת יחזקאל סי' ט"ז שכתב על דבר אשר נשאל מארץ רחוקה ששפטו הרופאים דלפי שינוי האויר שם ההכרח לרחוץ התינוק בשבת לפני המילה ולאחריה מול הכרעת הב"י ואחרונים ואמרו דבלא זה יש סכנה, וכתב, **דבר זה צריך תלמוד אם יש לסמוך על הרופאים בדבר חדש כזה לומר שדעתם רחבה להכיר האויר, והא דסמכינן לחלל שבת ע"פ הרופאים משום דהוא דבר השכיח שמסוכנים החולים בלי רפואות הרופאים וגם היא חכמתם ובינתם, אמנם לידע שינוי האויר מאן יימר דהבנתם בדוקה, ובפרט וכו',** ודבר זה צריך לשאול לרופאים מומחים אם בחכמתם יש לימוד להכיר חכמת אויר הארצות וכו', והעלה דע"י עכ"ס מותר לרחוץ התינוק ע"ש, **הרי הדבר מבואר לפנינו דיש חילוק בין רפואתם דיש לסמוך, ולא בינתם בשינוי אויר, ואם כן איפוא הדרינן לדינא דבעינן דוקא שיבואו דבריהם על חולי ורפואה, וכל עוד שאין כאן חולי לפנינו מהראוי הי' להחמיר, אולם זכורני כי בשנת תקצ"א נשאלתי על זה מקאלימייע והתרתני להם ט"ב וגם פה העירה התירו להם ודודי הגאון האמתני צלחה"ה הי' מן המתירין, וכו', עכ"ל**.

בחידושי חת"ס עז לא: ד"ה אידי דאכלי שקצים ורמשים חביל גופייהו. כתב: מימי תמהתי אחר שבעו"ה אין לנו מדרש חכמות הרפואות וכל רופאי ישראל לומדים בבית מדרש לאומים וחכמיהם וכל חכמתם בנוי על טבעי גופים דאכלי שקצים ורמשים ולא דאיגי במצות, ואיך ישפוט מזה על גופי ישראל דלא אכלי שקצים ודאיגי במצות, הרי קמן, אלו מסתכנים בגילוי ואלו שתו וחיו, ושכבת זרע של אלו מסריח משא"כ אלו, והא איבעיא דלא איפשטא בפרק ר' עקיבא (שבת פו:), ובדאי לענין רפואות הגוף מה נעשה, נסמך על רופא חנם ית"ש ויתן בפי הרופא ומחשבתו לרפאת נפש עד דכא ושומר פתאים ה', ולענין פיקוח נפש שבת ויה"כ לא יהא אלא ספק נמי מותר, אבל לענין איסור נדה צ"ע. ואם חז"ל סמכו על הרופאים שהעלה מטבעין ליבנה (נדה כב:) וכדומה, בזמניהם היו חכמי רופאי ישראל אשר שקלו זה בדעתם, אבל רופאי זמנינו אינם עוסקים אלא בטבעי אומות העולם צל"ע מאוד. עכ"ל

הרי לנו שמה שסומכים על הרופאים זה רק על ספק פיקוח נפש, והספק הוא כי ידיעתם הוא על גופי נכרים ואין לנו דרך לבדוק בגופי ישראל, ורק איפה שהם מכירים את החולי (חת"ס), ורק כאשר הידיעה היא רפואית ולא סתם הבנה שכלית ללא תימוכין בספרי הרפואה שלהם (מאמר מרדכי), ורק כאשר החולי מוכר לרופא, כי אם לא מכיר את החולי, אין לו שום עדיפות על כל אדם אחר בעולם (המחבר).

חלק המציאות: ר' אלימלך פירר, המומחה הכי גדול ומפורסם בין יראי ה' מעיד, שאף אחד בעולם אינו יודע כלום בכל מה שנוגע למחלה הזו, כ"ק האדמו"ר מוויז'ניץ ירושלים שליט"א המומחה הכי גדול בניו יורק בעניני רפואה זה כמעט ארבעים שנה, אומר אותו הדבר, וכן אחי מורי כ"ק האדמו"ר מפארשעי שליט"א מעיד בשם הרופאים, מנהלי בתי החולים, ומנהלי ארגוני הרפואה למיניהם וכן בשם המושל של ניו יורק ומשרד הבריאות של ניו יורק, שדיבר עם כל אחד מהם ועם כולם ביחד, ומסקנת הדברים הוא: א, הם אינם מכירים את טיב הנגיף וכל יום מתגלה פרט חדש המשנה את מה שידעו עד היום, (גם בקונטרס כתבתם כך) ב, הם לא יודעים איך זה עובר מאדם לאדם!, ג, הם לא יודעים מה ההשפעה של הנגיף על האדם כי זה משפיע שונה מאדם לאדם, ד, ולכן אין להם עדיין תרופה לזה. וההרחקות שקבעו הם על סמך מה שהיה נהוג זה מאות בשנים במגיפות קודמות ולא בגלל שהם יודעים שזה מועיל גם עכשיו אלא בגלל שהם לא יודעים מה כן מועיל, והרי מצפים מרופא שיאמר משהו, אז אומר מה שמוכר לו מפעמים קודמות ותו לא.

אז עם מה נשארנו? רק עם מספר החולים והמתים, אז נלך צעד צעד, המחלה התפשטה ל-210 מדינות בעולם, מתוכם רוב רובם לא נחלו כלל גם אם חלק קטן מהם נשא את הנגיף ואפילו לא ידע כי זה לא התפתח לסימפטומים ומחלה, רוב אלו שכן נחלו היו חולים קלים, רוב החולים שנחשבו בינוניים וקשים הבריאו, והמיעוט מתוכם שנפטר הי"ד, אם כי מבחינה מספרית זה הרבה [ובפרט כשמדובר בנפש מישראל שהוא עולם מלא וחבל על כל נפש מישראל שנעדר ר"ל], אבל כשבאים לקבוע מידת הסיכון שבמחלה שנדע לפי ההלכה איך להתייחס למחלה הזאת, צריך לחשב לא את המספר היבש אלא ביחס למספר האנשים שנחשפו למחלה וכמה מהם נחלו ובאיזה מידה, ולפי המודד הזה, כמות הנפטרים הם מועט קטן מתוך המכלול.

[במאמר המוסגר, כחכמים אחר מעשה מתברר כהיום שאני ועוד רבים מבני משפחתי הקרובה והרחוקה כמו רבים אחרים ששמעתי עליהם, כבר חלו עם כל התסמינים כבר מסביב לימי חנוכה, ופלא והפלא שאף אחד לא נדבק מהם ולא הגיע לכלל סכנה, למרות שאחד מהם כן הגיע לבית חולים ולא ידעו לומר מה מחלתו, איפה כל הנדבקים מחולים אלו?, יש לי משפחה בבית, הלכתי כל יום לבית המדרש, השתתפתי בשמחות, וכך כל אחד מהם, ואף אחד מסביבותינו לא נחלה ובוודאי לא הגיע לכלל סכנה].

לגבי המתים הי"ד ר"ל, ברוב המקומות בעולם, וויתרו מראש על הזקנים בני שישים ומעלה ואולי במקומות מסויימים "רק" מגיל שבעים ומעלה, לא טיפלו בהם לכתחילה, וגם לא טיפלו במחלות רגילות כגון דיאליזה וכדו', בתירוץ מופרך שזה בגלל עומס, בארה"ב נקבע מראש שמעל גיל שישים לא מחברים בהכרח למכונת הנשמה, (בפועל בחלק מבתי החולים העלו אנשים על מכונות הנשמה גם אם לא היו צריכים, משיקולי כסף בלבד וגרמו בזה למותם של רבים מהם), לא נותנים עירוי דם למי שאין לו דימום פנימי, אין מרשים לבן משפחה לשהות ליד החולה (עבירה על חוק זכויות החולה), וגם היום כאשר כבר ביטלו רשמית את האיסור הזה עדיין בתי החולים מסרבים לתת לבני משפחה לעמוד לצד החולים, הם נלחמו בכל הכח נגד בתי חולים פרטיים שהוקמו במיוחד למחלה הזאת ושהוכנו עם כל הציוד הדרוש, ואכן לא נפתחו ועומדים שוממים, אי אפשר לתבוע את בית החולים והרופאים, וכל זה נעשה בהוראת חוק מיוחד לזמן חירום עוד בטרם התחיל מכת הנפטרים בארה"ב, עדויות הולכות ומתרבות בכל העולם בכלל ובארה"ב בפרט על רצח בפועל ובעקיפין של רבים, השבוע התפרסם בכל קצוי תבל עדותה (יש לי את זה תחת ידי באנגלית) של אחות מנאוודה שהובאה לנוי יורק ועבדה בשני בתי חולים הזועקת על הרצח ההמוני שהולך שם, בבית החולים בבארא פארק בשם מיימנדיס הקימו מחלקה מיוחדת לחולי קורונה, ופשוט הכניסו לשם אנשים ולא נגעו בהם כלל, רק נתנו להם לגווע למוות, עד שיצאו בקול מלחמה נגדם "הבטיחו" להיטיב דרכם, בביה"ח NYU המצב אינו טוב יותר כידוע לכל.

התפרסם (ולא ראיתי רק שמעתי עליה) מחסיד חב"ד שהשתחרר מביה"ח שמתאר באופן מזעזע ומצמרר מה שעבר עליו, משפחת ר... שאיבדו את אביהם ע"ה, מיהרו להוציא את אמם שתחי' מביה"ח בכדי שהיא לא תצטרף אליו ח"ו, והיא מלא מכות ופצעים בגוף מההזנחה שהיתה מנת חלקה מההזנחה שהזניחו אותה בביה"ח, אני יכול למלאות לך כאן גליונות שלמים עם שמות אנשים מה שסיפרו סיפורים אישיים המעידים כאלף עדים שאנשים לא מתו מקורונה אלא מרציחה אם בידים ואם בעקיפין, אם במזיד ואם בשגגה, הצד השווה שבהם שהם נרצחו הי"ד. ואם היה עדיין איזה מקום להאמין להם, בזה הרע חזקתם

כל מה שכתבתי כאן הם דברים הידועים לי בידיעה ברורה ווודאית, וזה רק על קצה המזלג מכל העובדות על פרטיהם, האם כבודו יכול להעיד שהוא יודע מה מכל הנ"ל? האם יש לכבודו ידיעה שאין לאחי הנ"ל שליט"א? האם יש לכבודו ידיעה שאין לאדמו"ר מוויז'ניץ ירושלים שליט"א?, האם יש לכבודו ידיעה שאין לר' אלימלך פירר?.

ולגבי החובה לשמוע להוראות.

תשובה חלק ההלכתי: אחזור על מה שכבר כתבתי במכתבי הקודם ואוסיף עליהם כהנה וכהנה: חז"ל (כתובות ל.) כבר קבעו שהכל בידי שמים חוץ מצינים ופחים ופירש"י שפעמים שבאין בפשיעה, היינו שאם אדם יוצא לרחוב ביום קר ואינו לבוש בבגדים שישמרו על חום גופו הרי זה גובל בפשיעה ואם חלילה יחלה וימות הרי הוא מתחייב בנפשו, ואגב, עיין נא בנדה טז: שמביא שם את המימרא הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים ושם מפרש רש"י כל מדותיו וקורותיו של אדם באין לו בגזרת מלך חוץ מזו. ובתוס' שם לגבי המאמר הכל בידי שמים חוץ מצינים ופחים, מבאר שמיייר במאורעות כגון **חלאים ופורעניות דהכל נגזר עליו ואינו יכול ליהזר וכו'**, חוץ מצינים ופחים שיכול לשמור עצמו. הרי שלכאורה אין בידי האדם להיזהר מהקורונה כי הוא גזירת מלך מלכו של עולם, אלא שבכל זאת כאשר יודעים על דבר שיכול להרחיק את הסכנה, הרי חובתו של אדם להשתדל לעשות כל אשר בידו לעשות ולהתפלל להקב"ה שיצילהו ממה שאינו יכול לשמור ולהציל את עצמו.

ובני ישראל יוצאים ביד רמ"א, בשו"ת הרמ"א סי' כ: זול"ק: אף אם נודה שזה שחלתה אשתו של שוכר מיקרי אונס, כל שכן שאינו אונס שראוי לחזור בגינו, **כי מה שאומר שהוא חולי מתדבק, כולו הבל, ומי שלבו נוקפו אומר כן, כי השם יתעלה הוא המוחץ והרופא, ואם היה כדברי המשכיר, בטל כל דיני ביקור חולים, כי לא מצינו בשום מקום שחלקו בין חולי מתדבק לשאינו מתדבק חוץ מלענין בעל ראתן דאסרו לישוב בצלו, וראייה מפרק מדיר (דף עו) דלא חשבו למום אשה לומר שאדעתא דהכי לא קדש, רק בחולי נכפה שהוא מין ראתן, אבל בשאר חולי לא אמרינן הכי, וכו' עכ"ל"ק.**

הרי שהרמ"א לא מחלק בין מחלה לא מדבקת למחלה מדבקת, וכל מי שנגזר עליו שיחלה ח"ו, יקבל את זה עד לבית הנעול כפי שאכן קרה לכמה וכמה אנשים שאני מכיר, וגם להבדיל המושל של ניו יורק העיד שהגל השני הוא ברובו הגדול אצל אנשים שהיו בהסגר מההתחלה. וזה מה שהתוס' מבארים שזה גזירת מלך ואינו יכול להיזהר.

תשובה חלק העובדתי: רק סיפור אחד קטן שאחי הנ"ל שליט"א סיפר ברבים לאחרונה אגלה לך, והפרט הזה ילמד על הכלל, (לא מתוך הנחה, אלא מתוך ידיעה), במועצת העיר של ראקלענד קאונטי יש חבר חרדי "חסיד" ששמו ..., שכביכול מייצג את הציבור החרדי בראקלענד קאונטי, שבוע אחרי פורים התקשר המושל לאחי לדבר על איזה ענין שלא קשור לקורונה, ורק בדרך אגב הזכיר לקראת סוף דבריו, שהוא שוקל לסגור את התלמודי תורה, אחי ביקש רשות לשאול אותו דבר מה, וכך שאל, האם המחלה תוקפת גם ילדים? הוא ענה, לא, שאל אחי שוב, אם כן מה עומד מאחורי הסגירה? הרי אפשר להורות שיבואו רק מורים צעירים שאינם בקבוצת סיכון כל שהוא והילדים ימשיכו ללמוד? ענה המושל, כי הילדים יכולים להעביר את הנגיף לזקנים למרות שבצעמם לא יחלו, שאל אחי שוב האם הוא מכיר את רחובות מאנסי ומנה בפניו שמות מרחובות מרכזיים, וענה שכן, אמר לו אחי, בכל אחד מרחובות אלה גרים כשלוש מאות ילדים, אם הם בבית הספר הרי שבבוקר באים לבית הספר ובערב יש שיעורי בית והולכים לישון בלי להסתובב יותר מידי ברחוב, ואם אתה סוגר את בתי הספר הם ישחקו כל היום בחוץ וחשופים יותר להדבקות ולהעברת הנגיף לאחרים? ענה המושל שהוא צודק ולא חשב על כך, אבל.... הוסיף לומר, האם אני יכול לשלוח לרב דבר מה? אמר לו שכן, והמושל שלח אליו מכתב שאותו "נציג החרדים" הנ"ל כתב לגורמים שמעל המושל, בתלונה שהמושל אינו מקפיד דיו על בריאות תושבי המחוז, ואחד הראיות היו שאינו מורה לסגור את הת"ת החרדיים!, שאל המושל את אחי מה אני צריך לעשות עכשיו? ענה לו אחי, אני מבין מאיפה אתה בא ואין לי מה לענות לך, תעשה מה שאתה רוצה, ע"כ תוכן השיחה, היוצא לנו מזה, שבמאנסי (כמו גם בשאר המקומות) סגרו את הת"ת בגלל פוליטיקה שנגרם על ידי יהודי "חסיד" "נציג החרדים" במאנסי, לא הגוי רצה לסגור, הוא אפילו לא חשב על זה, רק בגלל שמירה על כסאו הורה לסגור, ואז בא אותו שייגיץ [בין אם זה הוא ובין אם זה השקצים האחרים בכל מקומות מושבותיהם] וצועק "דינא דמלכותא דינא" וזה חילול השם להתעלם מהוראותיהם!! וכאמור זה רק דוגמא אחד ממה שקרה וקורה בכל ערי ניו יארק.

מסקנה להלכה: אף אחד לא הורה לסגור בתי כנסת אלא הגבילו את ההתכנסות עד (ולא עד בכלל) חמישים איש, למה בכל זאת סגרו?, שוב היה זה לחץ של אותם פוחזים וריקים שמעולם לא הקפידו יתר על המידה להתפלל במנין וללכת למקוה, שעשו טרור כפשוטו באופן מחפיר לרבנים ואדמו"רים שיסגרו, למה? מי הסמיך אותם? מי קבע שיש כאן אפילו ספק של פיקוח נפש? הרופאים והמושלים לא הורו, לפי ההלכה, גם אם היו מורים, כל עוד הרופאים לא יודעים ולא מורים על פי ידיעת הרפואה אין שום תוקף לדבריהם, וכאשר הורע חזקתם על ידי מעשיהם כפי שפירטו לעיל, הרי בוודאי שאין לסמוך ולהאמין להם.

גם את המקוה לא הורו במשרד הבריאות של ניו יורק לסגור, אלא שוב אותם פוחזים וריקים שלחצו והלחיצו בלי שום סמכות לא רפואית ולא הלכתית.

גם בלונדון וגם באנטווערפן, לא המומחים הורו לסגור ישיבות ובתי מדרשים, אלה הרבה לפני שהם הורו לסגור משוהו, המתייוונים הפוחזים והריקים שאין בהם לא תורה ולא יר"ש ולא הוסמכו לא על ידי הרופאים ולא על ידי הרשויות ובוודאי לא על ידי הרבנים שמררו חייהם בטרור מרושע ואכזרית הם שהכריחו שיסגרו.

וביותר כאשר גם הצלה וומס"ב אמרו לאחד האדמו"רים (הידוע לי ממקור ראשון) שם שאם לא יסגור את בית מדרשו, אז שימחק את מספרם מהטלפון שלו, [זה אותו הצלה שתמורת כסף הובילו אנשים למותם בביה"ח NYU גם אחרי שידעו מה עושים להם שם, ולפני שבועיים עשו דינר גדול שביה"ח הזה וביה"ח מיימאנידיס היו הספאנסערס שלהם], וכך עשו גם הצלה מאנסי לאחד מבתי המדרשות (שגם הוא ידוע לי כנ"ל) שאמרו שאם לא יסגור אז לא יענו לקריאה שבאה עליהם מאותו הרחוב, ואני תוהה ושואל, הרי הם באו בטענה של "ונשמרתם", אם כן איך יתכן שכאשר הם נקראים בשבת לגוי רוצח הם מחללים שבת מפני דרכי שלום, ואילו יהודי אע"פ שחטא ישראל הוא, ומאיימים לא לבוא להצילו? איפה הונשמרתם? הרי הכלל הוא מוטב שיחלל שבת אחד כדי שישמור הרבה שבתות, אולי אחרי שיצילו אותו, "יחזור בתשובה" על ה"חטא" הנורא שעשה בהשארת בית מדרשו פתוח? גם בלונדון וגם באנטווערפן המקרים היו די דומים.

מכל הנ"ל ברור הדבר, שאין כאן לא מגיפה, ולא דָבָר, ואף לא ספק פיקו"נ. אלא רשעות ואכזריות מרשעי בני עמנו, שכפו דעתם הן על הרבנים והאדמו"רים והן על אנשי הממשל.

חובת הזהירות

הזכיר בדבריו חובת הזהירות, ובכן כבר הזכרנו לעיל גם את התוס' בנדה וגם את הרמ"א, שאם כי צריך להיזהר אבל על זה נאמר שמחובת הזהירות שלא יזהר יותר מידי, ולדוגמא לבישת מסיכה המכסה את צלם אלקים מומחים רבים בעולם טוענים שזה דוקא מזיק יותר ממה שמועיל, א, כאן בא"י הדגישו חזון והדגש, שאין זה מונע הידבקות רק שלא להדביק אחרים, הרי כבר על החצי מודים שזה לא שוה כלום, ב, כשאדם נושם הרי הוא מכניס לפיו כל מיני חיידקים הנמצאים באויר, וכאשר הוא פולט אויר, מוציא אותם, ואילו כאשר לובש מסיכה הרי הוא שואב את החיידקים חזרה לתוכו, ומה הועילו חכמים בתקנתם? אם לא יחלה מקרונה, יחלה מאלף חיידקים אחרים. ועוד הזכירו כמה וכמה פגעים רעים היוצא מלבישת מסיכה.

לבישת כפפות, אין לך איולת גדולה מזו, הרי מטרת לבישת הכפפות הוא כביכול שאם האדם נושא את הנגיף ואינו יודע, אז ע"י לבישת הכפפות, לא ידביק אחרים, וכן האנשים הבריאים לא יגעו בדברים שנגעו בהם החולים, אבל נתבונן נא ונראה, ה"חולה" שאינו יודע שהוא חולה, מוציא בידי הנגועות את הכפפות מהארזיה, הרי שכבר נגע בידי הנגועות בצדו החיצוני של הכפפה והפכו להיות מנוגעים, וכעת כשלובשם הרי הם כידי הנגועות עצמם, ובכפפות אלו הולך לקנות פירות וירקות ובודק בידי איזה מהם נראים בעיניו לקחתם והשאר מחזיר, בא אחריו האדם הבריא ונוגע בכפפות הבריאות את הפירות המנוגעים ואינו יודע כלל שהם נגועים, ומביא אותם לבית וכל אנשי הבית נוגעים בהם ויכולים להפוך למנוגעים, גם הוא בעצמו כאשר מוריד את הכפפות שבהם נגע בפירות המנוגעים, לא יתכן שלא יגע בידי לפחות בכפפה השנייה בידו כשמורידו מידי, וגם הוא יתנגע, ואילו לא היה לובש כפפה, היה יודע שלפני שיצא מהבית ואחרי שחזר, צריך לרחוץ ידיו ועל ידי זה היה שמור יותר מאשר כעת שלבש את הכפפות ורק נדמה לו שנשמר יותר, ולא הוא.

אגב, אם הזכרנו את רחיצת הידים, גם האיולת הזאת שצריך לרחוץ בסבון ואלקודשעל וכדו', שמעתי מנכדו של הגה"ח רבי דוד מאיר ווייס שליט"א שאמר לי בשם זקינו הנ"ל, מה ששמע מפי הגה"ק מהר"ץ דושינסקי ז"ע, שאמר שדר. וואלך ע"ה אמר לו, שכאשר הוא בביה"ח וצריך לנתח או לטפל בחולה, הרי הוא רוחץ את ידיו כפי הוראת משרד הבריאות, אבל כשהוא בביתו, הרי הוא רוחץ ידיו רק כפי המבואר בשו"ע, **כי אם חז"ל קבעו שזה מנקה את הידים, אז לא צריך יותר, והם נקיות, והרי כבודו "קבעו" כפי האמת שרק התורה היא הקובעת לנו מה ואיך צריך לנהוג, והתורה קובעת לנו שלא צריך סבון ושום דבר אחר לנקות את הידים, אם כן מי קבע את השגועון הזה של רחיצת ידים עם חומרים אלו? די תורה איז דיר פלוצלינג שוין נישט גענוג גוט?**

הרחקות, מה יעשה עם הרמ"א הנ"ל שכותב: **"כי מה שאומר שהוא חולי מתדבק, כולו הבל, ומי שלבו נוקפו אומר כן, כי השם יתעלה הוא המוחץ והרופא, ואם היה כדברי המשכיר, בטל כל דיני ביקור חולים, כי לא מצינו בשום מקום שחלקו בין חולי מתדבק לשאינו מתדבק".** האם שמע או ראה באיזה חולי שיתרחקו זה מזה? ומה יהיה עם מצות ביקור חולים? ויש לי עוד מה להכות על קדקדו בענין זה אבל על זה בהמשך במכתבו של הרמ"מ מוויטעפסק ז"ע.

תפלה בציבור ות"ת דרבים

לא אחזור כאן על מה שכבר הבאתי באריכות במכתבי הקודם, אבל אתייחס רק לשני דברים שהזכיר בקונטרסו, א, הביא את מאמר חז"ל (ב"ק ס:) דבר בעיר אל יהלך אדם לבית הכנסת יחידי מפני שמלאך המות מפקיד שם כליו, והני מילי דלא קרו בה דרדקי ולא מצלו בה עשרה, ועל זה כתב שאין למדין הלכה מאגדתא, תמינהי על דבריו, א, הרי זה לא אגדתא אלא הוראה למעשה, ב, במה זה שונה מהמאמר חז"ל באותו דף שאומר דבר בעיר כנס רגלך? (ומאמר זה לא נמנע ללמוד אע"פ שזה אותו "אגדתא) כמו המאמר שלא לילך לבית הכנסת יחידי וכו' ג, הרי הרשב"ש בתשובותיו (סימן קצה בסופו) מביא את המאמר הזה ופוסק על סמך זה להלכה, וז"ל: **"ומה שאמר דבר בעיר אל יהלך אדם לבית**

ראזלא

רחוב חב"ד 25/3 ביתר עילית יצ"ו
052-711-1418 - 02-537-6434

בעזה"ש"ת

הכנסת יחידה מפני שמלאך המות מפקיד שם כליו, והני מילי דלא קרו בה דרדקי ולא מצלו בה עשרה, הוא ענין תורני. וכונת זה המאמר הוא, שבית הכנסת שאין שם מלמדי תנוקות ראויים הם לעונש, וכמו שאמרו בפ"ב דשבת (לב:) בעון ביטול תורה בנים מתים שנאמר (ירמיה ב ל) לשוא הכיתי את בניכם מוסר לא לקחו, ושהעולם מתקיים בהבל פיהם כדאיתא בפרק כל כתבי הקודש, (שבת קיט:) וכן בית הכנסת שאין מתפללין בו עשרה חייבים הם עונש כמו שאמרו בפרק השולח ובפרק שלשה שאכלו (ברכות ו:) כיון שהקב"ה בא לבית הכנסת ואינו מוצא שם עשרה מיד כועס, זהו כונת שמלאך המות מפקיד שם כליו, כלומר שזה מחייב מיתה. והתקנה היא שלא ילך יחיד אלא בצבור להתפלל ולחזור בתשובה, שתפלת צבור נשמעת כדאיתא בפ"ק דכריתות וכו'. האם הרשב"ש לא ידע שאי אפשר ללמוד הלכה מאגדתא?

ואילו שאר המקורות שהבאתי שם לא אחזור עליהם כאמור לעיל, וקחהו משם, רק אוסיף עוד מה שראיתי שהזכיר את מכתבו של הרה"ק רמ"מ מוויטעפסק והיטב דייק במכתב על ההסגר וטעמו עמו, אבל לא הבחין שרמ"מ מוויטעפסק מתייחס למגיפה הזאת בג' מכתבים, במכתב יז שהביא, ועוד במכתב יח, ובמכתב כ"ב, ואביא לשונו:

א, במכתב יז (במהדורה החדשה): והחל הנגף פה עה"ק טבריא ת"ו, אם אמנם לא נמשך הזמן כי אם מעט ורעים, המה היו בערך שבועים שבעה, מימי הפורים עד כמה ימים בחודש אייר, יקד יקוד כיקוד אש, ועצת ה' היא תקום אותנו בעיר בתווך שלא לנוס אל אחת הערים כי אנה מפנינו נברח, כי אם חבי כמעט רגע עד יעבור זעם, סגרנו עצמינו בחצר חדשה אשר לנו יותר מערך מנין כדי להתפלל בציבור, תמיד תפלתו בפנינו אקצירי ואמריעי כדרכנו מעולם ומצלינן בחיי דכל בית ישראל, וכו'.

(אגב, מה שמצטט ממכתב זה שרק הריקים והפוחזים והגוים הסתובבו בעיר, מתייחס לאנשי טבר' שברחו לפקיעין, ואותם פוחזים וריקים וגוים ניצלו את המצב בגדי לבזוז בתיהם שנשארו ריקם בלי שמירה לעומת אלו שהסתגרו בחצרותיהם ולכן רכושם נשמר, ולא התכוון בשום פנים ואופן לומר שרק היראים הסתגרו ואילו הפוחזים והריקים לא, וכאילו לרמז בא שמי שלא נזהר ב"הוראות" ה"מומחים" הוא ריק ופוחז).

ב, במכתב יח: על חסדי ה' כי לא תמו ולא כלו רחמיו, והי' לנו למחסה ולמסתור ביום חרון אפו אשר בערה כאש חמתו פה עה"ק מימי הפורים עד אחר הפסח דבר כבד, והוא ית' ברחמיו וחסדיו המרובים גדר בעדינו ולא יצא אחד ממנו מפתח ביתו החוצה, והיינו סגורים ומסוגרים מפורים עד שבועות, והנה חסדי ד' אזכיר אשר בנה לי בית נכון ונשא, אשר נאספו אלי חברים מקשיבים לקולי בחצרי, גם כי קטן הוא מהכיל המועט החזיק את המרובה, והתפללנו במנין ערב ובקר וצהרים, וראיתי בעיני כי דבר ה' הוא אשר הי' סיבת הבית בהבנותו לסיבת הצלתנו, וכו'.

[שים לב! שהוא כותב שגם כי קטן הוא מהכיל המועט החזיק את המרובה, כלומר, ברור מכאן שלא שמרו על מרחק, אלא היתה שם צפיפות גדולה].

ג, במכתב כב באמצע ד"ה עוד היום: אך אם אמרתי אספרה כמו הנה כל הדברים לא יכילו רעיון מחשבות גודל אימתה ופחד בגודל צעקת חולים אשר סובבה בשווקים, חיל ורעדה אחזתנו, ובחדרים אימה, הגם כי חסד ה' יסובבנו, שליו היו בביתי ורענן בהיכלי כל אשר קלטתם מחיצתי ידעתי בחסדו הגדול כי ה' אתנו, אל תיראו אמרתי, ולא כחדתי לפניהם כי פחד ה' שבר כל עצמותי, המה יביטו יראו בי, וכל ימי ההסגר לא נשאר בי שום כח, ואפ לעצור המוח, ממש חלילה קצתי בחיי מגודל הרחמנות על מחשבת חוץ ממחיצתי, כל ראש לחלי וכל לבב דוי, מאז ועד עתה לא עמדתי על בורי, ה' יחלימני ויחייני. וכו'.

(משמע מכאן שההסתגרות היתה ענין סגולי, שמי שנקלט בין כותלי ביתו, היה מובטח שלא יפגע).

ומאמצע ד"ה אהובי ידידי: כי אם אדיר אדירנו ה' מסך בקרבנו רוח חזק ואמיץ לבנו, ב"ה עינינו ליה ואנו ליה להגדיל תורה ויאדיר, כי לולא כעס אויב אגור שתתפרד החבילה וביטול תורה ותפלה ח"ו אין שריד, ב"ה אשר לא הסיר תפילתי וחסדו מאתי, בזאת ידעתי כי חפץ ה' בנו, ויגדל שבח מגדול עוז, מובטחני בה' נגילה בו ונשמחה בישועתו, וכו'.

הנה כי כן הרמ"מ ישב סגור ומסוגר עד אחרי שבועות אבל לא ויתר על תפילה במנין ות"ת דרבים שלולא זאת אין שריד!, עכ"ל.

הנה לנו ברור, שג' פעמים מצא חובה לעצמו להדגיש את העובדה שהתפללו במנין ג' פעמים ביום, וראה בזה הצלה ממש, שאילו היה מתפרד החבילה והיה מתבטל התורה ותפילה במנין, לא היה נשאר חלילה שריד! גיוואלד און געשריגן, המציאות זועקת אלינו מכל פינה בעולם, לא היה מקום שנפטרו יהודים מהמחלה עד שלא נסגרו בתי המדרש והישיבות באותו מקום, ופירטתי כמה וכמה מהם במכתבי הקודש, ואז עוד לא ידעתי בוודאות על א"י אבל מאז ביררתי ונודע לי בבירור שאע"פ שהשלטונות לחצו כבר מאחרי פורים שיסגרו את הישיבות, לא שמעו להם והמשיכו

ישעיהו משולם פייש הלוי ראשטענבערג

רב דק"ק עמרת יהודה

ראזלא

רחוב חב"ד 25/3 ביתר עילית יצ"ו

052-711-1418 - 02-537-6434

בעזהש"ת

ללמוד עד שהתחילו לחלק קנסות למי שנשאר פתוח, ואז ביום כ"ג באדר נתנה ההוראה לסגור הישיבות, ולמחרתו בכ"ד באדר הוחשכו מאורות מהישיבות, ובאור לכ"ד אדר נפטר החולה הראשון בא"י! ר"ל, בה' בניסן נסגרו רשמית כל בתי התפלה, ובאור לט' ניסן נפטר היהודי החרדי הראשון, מי העוור שלא רואה בכל מקום ומקום הקשר הישיר בין הדברים, על ידיו של מי מונח דמם השפוך? מי זה שיכול בפלפולי הבל ושוא לאנוס לתוך דברי קדמונינו ראשונים כאחרונים ועד חז"ל דברים שלא עלתה על דעתם מעולם ולא היתה כזאת מעולם.

המסקנה הכואבת אבל מתבקשת הוא: סגירת בתי מדרש וישיבות מקצרים חיים ר"ל, ובתי מדרש וישיבות פתוחים מרבים חיים טובה ברכה ושלוש, כפי שהמציאות מוכיחה שכל מקום שנשאר פתוח הן בא"י והן בחו"ל, לא היו באותם מקומות נפטרים.

וראיתי דברי הבל ורעות רוח של כמה שכנראה לא יכולים להתמודד עם המציאות, ושואלים בהתרסה, וכמה אנשים הדביקו? התירוץ הוא א, ההוכחה מוטלת עליו להוכיח שהם הדביקו, ב, גם אם הדביקו במה זה שונה מכל מחלה אחרת מדבקת או לא מדבקת כדברי הרמ"א הנ"ל, ובכל זאת ממשיכים ללכת לבית המדרש, אם אין כאן אפילו ספק פיקוח נפש למה שלא ילך?

הוראת "כל" גדולי הדור

מציין בדבריו שכל גדולי הדור הורו וכו', יסלח נא לי מר, אבל ביודעי ומכירי קאמינה, לא מיניה ולא מקצתיה, רובם ככולם נהגו בשכל, שמחמת אימת המציקים מבית ומבחוץ כתבו והורו מה שהורו, אפילו בד"ץ העדה החרדית כתבו שצריך לשמוע להוראת משרד הבריאות, אבל האם אחד מאותם חותמים לא התפללו במנין גם כשנאסר להתאסף יותר מב' אנשים אפילו בחוץ ומכ"ש בפנים? האם הת"ת הנשמעים להוראתם לא המשיכו ללמוד במחתרת? ידוע לי בבידור על רוב רובם של האדמו"רים, הרבנים (שחתמו על קול קורא) שהמשיכו להתפלל במנין ובאף אחד מהם זה לא היה לפי ההוראות, אלא מאי, התירוץ הוא כמו שאמר כ"ק אדמו"ר מבעלזא שליט"א "זיי זענען נישט גירעכט, אבער מיר קענען זיך נישט שלאגין מיט זיי". לכן על פניו היה הכל סגור, ובמחתרת הכל המשיך כרגיל לפי התנאי והמצב של כל אחד ואחד. ולא אוכל לפרט שמות ומקומות מפני המלשינים שהוציאו עצמם מכלל ישראל, ודי בזה למבין, ולמי שלא מבין, להאריך עוד לא יעזור.

כ"ד ידיך המכבדך כרום ערךך, ומברכך על פעלך הטוב להיטיב עם הבריות במסירות.

